

[Orla Møller.]

skøn, som kommer fra regeringens side, simpelt hen vil være ude af stand til virkelig at træffe dette skøn. Et eller andet sted midt imellem ligger sandheden vel nok. Men når man tillader sig at citere The Economist, må man dog også i den forbindelse have lov til stilsfærdigt at gøre opmærksom på, at i forhandlingssituationer, ved forhandlingsresultater, er begge parter af den opfattelse, at de skal have retfærdiggjort resultatet. Med den baggrund synes jeg referatet fra The Economist skal læses.

Den anden bemærkning drejer sig om skønnet fra det ene tidspunkt til det andet, hvor hr. Nyboe Andersen taler om ændrede forudsætninger. Ja, det er nok muligt, men spørgsmålet er, om disse forudsætninger er reelle. Hvis det er reelt, at der kan sælges mere af baconesporten i andre lande, så er skønnet dog rigtigt, så er forudsætningerne dog rigtige, og det er dog en afgørende ting, når man skal vurdere dette.

Må jeg så slutte med at sige, at jeg ved ikke, om det kan lade sig gøre at skaffe en såkaldt sikkerhed for, at man kan føle sig helt 100 pct. tryk; hvis man ikke vil høre, hvad der gives af tilsagn, kan det selvfølgelig ikke lade sig gøre. Men jeg skal gerne her i dag på socialdemokratiets vegne sige, at vi er som hidtil under hele EF-debatten og også senere af den opfattelse, at det centrale punkt om at skaffe folketinget indflydelse og sikre en rimelig og rigtig arbejdsform er et hovedhensyn for os, sådan som det er kommet til udtryk i statsministerens redegørelse.

Poul Schlüter: Som hele denne sag er forløbet, og som partierne indtil i dag har udtalt sig om den, kan der ikke herske den mindste tvivl om, hvorledes debatten burde slutte. På det grundlag burde denne debat slutte med, at folketinget erklærede regeringen sin mistillid. Det ville regeringen også have fortjent.

Der er to hovedgrunde til det. Den ene er, at det står fuldstændig klart — og det gør

det frem til dette øjeblik — at regeringen ikke i folketinget har parlamentarisk dækning for det forhandlingsresultat, som opnåedes i de vigtige landbrugsforhandlinger i Bruxelles. Det er den ene grund.

Den anden grund er, at regeringen så åbenbart har handlet ukorrekt i sit forhold til folketinget. Det mener jeg egentlig ikke at nogen illustrerede tydeligere end hr. Orla Møller på socialdemokratiets vegne for et lille øjeblik siden. Hr. Orla Møller gjorde opmærksom på, at regeringen måtte have sit forhold til tinget i orden — og det har han ret i — og det mente hr. Orla Møller regeringen nu ville bestræbe sig for at opnå i fremtiden. Men det er jo tydeligt, at regeringen ikke hidtil har haft det. Jeg er enig med hr. Orla Møller i, at regeringen meget vanskeligt ville kunne stå i stadig telefonforbindelse med markedsudvalget under forhandlinger i Bruxelles, mens de førtes; det er naturligvis rigtigt. Men det er der jo heller ikke det mindste behov for, hvis regeringen på forhånd sikrer sig, at dens forhandlingsoplæg er dækket af folketingets partier, som er blevet orienteret tilstrækkeligt og grundigt i selve markedsudvalget.

Det var det, der ikke skete i denne nok den vigtigste af alle landbrugssager, som nu og siden kommer til forhandling i Bruxelles. Derfor mener jeg, det står fuldstændig fast, at på begge de to områder, jeg har nævnt, har regeringen handlet uforsvarligt. Den havde ikke parlamentarisk dækning for sit forhandlingsresultat, og den havde ikke opført sig korrekt i forhold til folketinget.

Nu skal jeg ikke gøre nogen hemmelighed af, at vi i mit parti ikke i almindelighed har tillid til den nuværende regering. Vi har det i særdeleshed ikke i den sag, som i dag er til forhandling. Og så kommer jeg til det interessante moment, at når man følger politiske udtalelser, som i de seneste dage er fremkommet fra regeringens støtteparti, SF, må det vist indrømmes, at SF i sin karakteristisk af regeringen i denne sag har været mindst lige så kraftig i sprogvalget, som vi har. SF har spillet med musk-